



Arrest

nr. 242 057 van 9 oktober 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 20 januari 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juli 2020 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 juli 2020.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker, bijgestaan door advocaat J. JANSSENS loco advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché C. CORNELIS, die verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Op 22 oktober 2019 diende verzoeker een verzoek om internationale bescherming in bij de Dienst Vreemdelingenzaken.

Op 20 januari 2020 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) het door verzoeker ingediende verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk omdat hij reeds internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, in casu Griekenland.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen hebt u de Pakistaanse nationaliteit, bent u een Hazara en bent u afkomstig uit Quetta. U diende in december 2017 in Griekenland een verzoek tot internationale bescherming in onder de Afghaanse nationaliteit. U vreesde te worden gedeporteerd naar Pakistan indien u als Pakistaan een verzoek zou indienen. U verkreeg in Griekenland het statuut van vluchteling als Afghaan. U reisde in augustus 2019 vanuit Griekenland met een vals Afghaans paspoort naar Zwitserland waar u een verzoek indiende. U kreeg een negatieve beslissing en reisde door naar België waar u op 22 oktober 2019 een verzoek indiende. Ter staving legde u verschillende Pakistaanse documenten neer: kopie van Pakistaans paspoort, Pakistaanse identiteitskaart van u en uw vader, schoolattest van u, overlijdensakte van uw moeder, domicilieattesten van u en uw vader en een geboorteakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken. Het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) heeft evenmin dergelijke noden in uw hoofdte kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen

Na onderzoek van alle elementen in uw administratief dossier, wordt uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaard. Immers blijkt uit de documenten in uw administratief dossier én uit uw verklaringen dat u reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie. Volgens het "Eurodac Search Result" dat in uw administratief dossier werd gevoegd, werd u immers reeds internationale bescherming verleend in Griekenland (zie de nota "Eurodac Hit 'M'" toegevoegd aan het administratief dossier, als interpretatie-instrument van uw "Eurodac Search Result"). Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een verzoeker die reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, nietontvankelijk te verklaren.

In dit opzicht geniet u als persoon die internationale bescherming geniet, binnen de Europese Unie een specifieke bescherming tegen refoulement. Overeenkomstig het recht van de Unie zijn er aan uw status diverse rechten en voordelen op gebied van werkgelegenheid, sociale bescherming, gezondheidszorg, onderwijs, huisvesting en integratie verbonden. Deze vaststelling wordt niet ondermijnd door het feit dat er zich verschillen kunnen voordoen in de algemene economische toestand tussen de lidstaten van de Europese Unie. Niet alle onderdanen van de Europese Unie hebben een gelijkwaardige toegang tot huisvesting, tewerkstelling en andere sociale infrastructuur. Dit geldt ook voor personen die internationale bescherming binnen de Europese Unie genieten. De vaststelling dat er tussen de lidstaten van de Europese Unie verschillen bestaan met betrekking tot de omvang van de toekenning van rechten aan personen die internationale bescherming genieten, en de mate waarin zij deze rechten kunnen doen gelden, is, wat u betreft, geen vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980, noch een reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet. U hebt een internationale beschermingsstatus in Griekenland verkregen. Deze lidstaat van de EU is als zodanig gebonden door het recht van de Europese Unie, dat voorziet in minimumnormen op gebied van rechten en voordelen die voortvloeien uit uw status van persoon die internationale bescherming geniet en waarvan u gebruik kunt maken.

Bovendien volgt uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens dat hoewel de algemene situatie en levensomstandigheden van verzoekers om internationale bescherming in een lidstaat van de EU kunnen wijzen op een aantal tekortkomingen, de drempel van artikel 3 EVRM niet overschreden wordt voor zover er geen sprake is van een systematisch onvermogen om steun en structuren te bieden aan verzoekers om internationale bescherming (EHRM, Mohammed Hussein en anderen / Nederland en Italië, 27725/10, 2 april 2013). Deze redenering die van toepassing is op verzoekers om internationale bescherming, moet tevens worden gevolgd wanneer het gaat om personen die reeds een internationale beschermingsstatus genieten.

U stelde dat u Griekenland diende te verlaten omdat u er valse verklaringen aflegde over uw nationaliteit. U verklaart dat u in Griekenland valse verklaringen aflegde en er als Afghaan het statuut van vluchteling kreeg. Ten eerste kan u dit op geen enkele wijze staven met enige documenten. U legt immers geen enkel Grieks document neer. U zegt dat u geen reisdocument kon krijgen daardoor in

Griekenland. U moest dan ook met een vals Afghaans paspoort naar Zwitserland reizen. Maar ook hiervan legt u geen enkel bewijs voor. Aldus heeft het CGVS geen zicht op de wijze waarop, meerbepaald onder welke nationaliteit, u in Griekenland een status kreeg. Ten tweede zegt u dat u als Pakistaan geen status kon krijgen in Griekenland en zou worden gedeporteerd naar Pakistan. Dit houdt geen steek. Indien u werkelijk problemen kende in Pakistan en een vrees koestert ten aanzien van Pakistan, kan redelijkerwijze verwacht worden dat u zich als Pakistaan zou hebben gemeld bij de Griekse diensten. Wat er ook van zij, het is niet aan het CGVS om de fraude waarmee u eventueel in Griekenland een vluchtelingenstatuut heeft verkregen recht te zetten. Deze vaststelling doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen waaruit duidelijk blijkt dat u in Griekenland een statuut van persoon die internationale bescherming geniet had en u aldus daar bescherming genoot. Volledigheidshalve merkt het CGVS nog op dat u Griekenland eveneens zou hebben verlaten omdat in Griekenland geen werk en geen opvang (shelter) was (zie nota's persoonlijk onderhoud CGVS p.6). Ten eerste komt deze bewering niet serieus over, u haalt dit zomaar aan zonder uw verklaring met enige concrete uitleg te beschrijven, dit ondanks de vele vraagstellingen waarom u Griekenland verlaten had. Ten tweede verklaarde u dat u wel degelijk opvang kreeg bij aankomst (zie nota's p.7). Ten derde geeft u meermaals aan dat u nooit de intentie had om in Griekenland te verblijven (zie nota's p.6, p.9 en p.10), het was alleen moeilijk om verder te reizen. Het CGVS kan zich dan ook afvragen hoe intensief u op zoek gingen naar manieren om zich in

Overeenkomstig artikel 24 van de Kwalificatierichtlijn (Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011) dat de modaliteiten van de verblijfsvergunningen die verband houden met een internationale beschermingsstatus regelt, zijn de verblijfsvergunningen in wezen beperkt in de tijd en hernieuwbaar. Dit is echter in beginsel niet het geval voor de toegekende internationale beschermingsstatus die ten volle blijft gelden zolang het nodig is, de persoon die de status geniet, te beschermen. Deze status kan slechts ophouden, worden herroepen of ingetrokken in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden. Deze status kan ook maar worden beëindigd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden, net zoals de hernieuwing ervan slechts kan worden geweigerd in beperkte en uitzonderlijke omstandigheden (vgl. artikel 11, 14, 16 en 19 van de Kwalificatierichtlijn).

Gelet op wat voorafgaat, is het CGVS van mening dat na onderzoek van de elementen in uw administratief dossier met recht kan worden aangenomen dat, zelfs als zou het verblijfsdocument dat u werd uitgereikt op basis van de internationale beschermingsstatus die u werd verleend niet meer geldig zijn of verloren of beschadigd zijn, niets erop wijst dat uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet meer geldig is. Aangezien de geldigheid van uw status van persoon die internationale bescherming geniet, niet in vraag wordt gesteld, wijst niets er daarenboven op dat u niet zou kunnen terugkeren naar Griekenland, of dat, mocht dit het geval zijn, uw verblijfsvergunning die verband houdt met uw status van persoon die internationale bescherming geniet niet eenvoudig zou kunnen worden hernieuwd mits het zetten van een aantal stappen (naar analogie, RvV 30 maart 2017, nr. 184 897).

De documenten die u voorlegde kunnen deze appreciatie niet in positieve zin omkeren. Deze documenten bevestigen uw identiteit, maar geenszins wijzen deze documenten op ernstige problemen in Griekenland. U verklaart in Griekenland een verzoek tot internationale bescherming te hebben ingediend als Afghaan. Zoals reeds aangehaald, legt u geen Griekse documenten neer waaruit dat zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk op basis van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert in zijn enig middel de schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het EVRM, van artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7, 49 en 57/6 van de Vreemdelingenwet in het licht van de artikelen 26, 29, 30, 32, en 34 van Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor

een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (hierna: de Kwalificatierichtlijn), van de artikelen 33, 38 en 46 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn) en van artikel 93 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het Vreemdelingenbesluit).

In wat kan beschouwd worden als een eerste onderdeel citeert verzoeker artikel 49 van de Vreemdelingenwet en artikel 93 van het Vreemdelingenbesluit. Hij stelt dat artikel 93 van het Vreemdelingenbesluit in voorwaarden inzake verblijfsduur en onbeperkt verblijf voorziet die in de wet niet zijn voorzien. Hij acht de bepaling onverenigbaar met de wet aangezien een onbeperkt verblijf wordt geëist terwijl de wet slechts een verblijfsrecht biedt. Verzoeker stelt momenteel toegelaten te zijn tot verblijf en dat er geen reden is waarom de vluchtelingenstatus niet bevestigd zou moeten worden. Verzoeker stelt de bevestiging te vragen van zijn vluchtelingenstatus.

In wat kan beschouwd worden als een tweede onderdeel, citeert verzoeker artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet en artikel 57/6, § 3 van de Vreemdelingenwet en stelt hij dat deze laatste bepaling moet gelezen worden in het licht van artikel 33, § 2, a van de Procedurerichtlijn. Hij stelt dat zowel artikel 57/6 van de Vreemdelingenwet als artikel 33, § 2, a) van de Procedurerichtlijn in een mogelijkheid doch geen verplichting voorzien om een dergelijk verzoek niet-ontvankelijk te verklaren. Verzoeker verwijst naar het arrest Ibrahim van het Hof van Justitie van 19 maart 2019, C-163/17 waarin de verhouding tussen artikel 33, § 2, a) van de Procedurerichtlijn en artikel 4 van het Handvest is uitgelegd. Verzoeker citeert eveneens artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet. Volgens verzoeker blijkt uit de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet dat het aan het CGVS toekomt om aan te tonen dat verzoeker nog steeds een daadwerkelijke bescherming in Griekenland geniet, en niet aan verzoeker om het negatieve bewijs te leveren dat hij die niet langer geniet. Ook op grond van de zorgvuldigheidsplicht, moet het CGVS dit doen. Verzoeker stipt aan dat noch uit de bestreden beslissing, noch uit het administratief dossier blijkt dat er een uitwisseling is geweest tussen België en Griekenland.

In wat kan beschouwd worden als een derde onderdeel wijst verzoeker op een gebrekkige motivering en een gebrek aan effectieve bescherming in Griekenland. Hij stipt aan dat uit het Eurodac search result blijkt dat hij zowel in Griekenland als in Zwitserland internationale bescherming heeft gekregen. Het CGVS heeft het verzoek om internationale bescherming in Zwitserland niet onderzocht en verzoeker niet geconfronteerd met het feit dat hij in dat land bescherming zou hebben gekregen. Volgens verzoeker had het CGVS contact moeten opnemen met de Griekse en Zwitserse autoriteiten om na te gaan of verzoeker nog steeds internationale bescherming geniet in Griekenland of Zwitserland. Verzoeker meent dat er geen bewijs is dat hij nog steeds over een internationale beschermingsstatus beschikt en er dus geen reden was om zijn beschermingsverzoek ongegrond of onontvankelijk te verklaren in België. Verzoeker citeert uit het arrest nr. 224 056 van 17 juli 2019 van de Raad en meent dat zijn zaak vergelijkbaar is. In het licht van de eenheid van rechtspraak meent verzoeker dat de bestreden beslissing moet nietig verklaard worden teneinde nauwkeurigere informatie te verkrijgen over de internationale beschermingsverzoeken in Griekenland en Zwitserland. Verder stelt verzoeker dat hij aan de Zwitserse autoriteiten de waarheid heeft verteld over zijn Pakistaanse nationaliteit, terwijl hij had gelogen tegen de Griekse autoriteiten en had gezegd de Afghaanse nationaliteit te hebben. Hij vreest zijn vluchtelingenstatus te verliezen in geval van terugkeer naar Griekenland of die reeds verloren te hebben.

In wat kan beschouwd worden als een vierde onderdeel wijst verzoeker op de situatie van extreme materiële deprivatie en de persoonlijke vrees in geval van terugkeer naar Griekenland. Hij stelt vast dat het administratief dossier geen informatie bevat over de situatie van vluchtelingen in Griekenland. Volgens verzoeker was het de taak van het CGVS om de mogelijkheden uit te zoeken voor verzoeker om onderdak, werk en gezondheidszorg te vinden. De analyse is gebeurd in strijd met artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet nu er geen enkele verwijzing is naar enig document of recente concrete informatie over Griekenland. Daarnaast verwijst verzoeker ook naar het bepaalde in artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet, bepaling die betrekking heeft op het onderzoek dat dient te gebeuren als een aanvraag niet-ontvankelijk wordt verklaard wegens bescherming in een veilig derde land. Verzoeker stelt dat verweerder enkel naar de theoretische rechten verwijst die hij in Griekenland zou moeten hebben op basis van de Kwalificatierichtlijn en de Opvangrichtlijn zonder concreet na te gaan hoe die in de praktijk worden toegepast. Hij stelt dat hij zich in een situatie heeft bevonden van extreme materiële deprivatie waardoor hij niet in zijn meest elementaire behoeften kon voorzien en die zijn lichamelijke en

geestelijke gezondheid heeft aangetast. Verweerder stelt die gebeurtenissen niet ter discussie maar heeft enkel gesteld dat het de verantwoordelijkheid is van verzoeker om onderdak te vinden. Verder citeert verzoeker uit het arrest nr. 211 220 van 18 oktober 2018 van de Raad.

In een eerste subonderdeel, gaat verzoeker in op de toegang tot werk en huisvesting. Hij citeert de artikelen 26 en 32 van de Kwalificatierichtlijn en stelt dat hij in Griekenland geen toegang tot behoorlijke huisvesting zal hebben. Hij heeft ook verklaard dat nadat hem de status werd toegekend, hij in een tent moest leven in dramatische omstandigheden, verwijst naar informatie van RTBF en AIDA en stelt dat vele statushouders op straat leven. Verder stelt hij dat hij gelijk heeft dat er in Griekenland weinig of geen werk is en verwijst daarvoor naar een citaat uit het AIDA-rapport en een rapport van de Raad van Europa. Verzoeker stelt dat hij objectieve en recente informatie voorlegt die zijn verklaringen bevestigen, terwijl verweerder geen informatie verstrekt die strijdt met de door verzoeker verstrekte informatie.

In het tweede subonderdeel gaat verzoeker in op de toegang tot gezondheidszorgen. Hij citeert artikel 30 van de Kwalificatierichtlijn en citeert uit bronnen om aan te geven dat de gezondheidszorg in Griekenland sterk is verzwakt. Opnieuw stelt verzoeker dat verweerder geen informatie verstrekt om de bevindingen te weerleggen.

In een derde subonderdeel gaat verzoeker in op de toegang tot integratieprogramma's. Hij citeert artikel 34 van de Kwalificatierichtlijn en wijst erop dat uit rapporten blijkt dat de Griekse autoriteiten geen maatregelen nemen om personen die internationale bescherming genieten te integreren. Hij citeert daarbij uit rapporten. Volgens verzoeker bevestigt deze informatie dat hij zich niet geïntegreerd voelde en niet de mogelijkheid had om de Griekse taal te leren.

In een vierde subonderdeel gaat verzoeker in op de toegang tot sociale voorzieningen. Hij citeert artikel 29 van de Kwalificatierichtlijn en citeert uit een rapport waarin wordt aangehaald dat het bijzonder moeilijk is voor statushouders om aan de voorwaarden te voldoen om zich te kunnen beroepen op de uitkering.

In een vijfde subonderdeel wijst verzoeker op het racisme in Griekenland. Verzoeker citeert uit het gehoorverslag en wijst erop dat verweerder zeer weinig vragen aan verzoeker heeft gesteld over diens verklaringen aangaande het racisme dat hij heeft ondergaan en citeert uit documentatie om aan te tonen dat zowel verzoekers van internationale bescherming als vluchtelingen er het slachtoffer van zijn.

In een zesde subonderdeel stelt verzoeker dat de Griekse autoriteiten niet in staat zijn om verzoeker doeltreffend te beschermen tegen het misbruik, nu de Griekse politiediensten regelmatig zelf verantwoordelijk zijn voor het misbruik. Hij verwijst daarbij naar het bepaalde in artikel 48/5, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet.

Op grond van alle subonderdelen concludeert verzoeker dat hij in geval van terugkeer in een situatie van extreme materiële deprivatie zal terechtkomen, hetgeen strijdig is met artikel 3 van het EVRM of met artikel 4 van het Handvest. Verzoeker citeert vervolgens artikel 4 van de oude Kwalificatierichtlijn 2004/83/CE en artikel 8.2 van de oude Procedurerichtlijn 2005/85/CE om nogmaals te herhalen dat verweerder zich enkel heeft gesteund op de mondelinge verklaringen van verzoeker om te beslissen, zonder naar bronnen te verwijzen. Hij leest hierin een schending van het motiveringsbeginsel. Verder meent verzoeker dat verweerder het algemeen rechtsbeginsel van de bewijslast heeft geschonden door alleen aan verzoeker een negatieve bewijslast op te leggen. Hij stelt dat verweerder concreet had moeten aangeven bij welke instantie verzoeker effectieve bescherming zou hebben verkregen.

2.2. Rapporten waaruit in het verzoekschrift wordt geciteerd:

- RTBF, "Grèce: des réfugiés doivent quitter leurs logements pour laisser la place aux demandeurs d'asile" 20 april 2019
- Asylum information database, "Country Report : Greece » (update 2018)
- RSA, "Update – Legal nota on the living conditions of beneficiaries of international protection in Greece" 30 augustus 2018
- OECD, "Working Together for Local Integration of Migrants and Refugees in Athens" 26 juli 2018
- Council of Europe, "Report of the commissioner for human rights of the council of Europe Dunja Mijatovic following her visit to Greece from 25 to 29 June 2018"
- Doctors without borders, "Greece: three years of 'cruel, inhumane and cynical' treatment of migrants and refugees", 18 maart 2019

- Reuters, "Refugees' health problems in Greece mostly unmet: medical charity", 3 oktober 2017
- UNHCR, "Current issues of refugee Protection in Greece", juli 2013
- Infomigrants, "Racist attacks on the rise in Greece", 24 april 2019
- UNHCR, "Refugees in Greece still exposed to racist violence", 21 maart 2019
- Amnesty International, "Greece 2017/2018"

2.3 Verweerder heeft geen nota ingediend.

2.4. De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Deze bepaling luidt als volgt:

"De Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen kan een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren wanneer :

3° de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie;"

Artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° zet in Belgisch recht artikel 33, § 2, a van de Procedurerichtlijn om. Deze bepaling voorziet in de mogelijkheid om het verzoek om internationale bescherming van een vreemdeling die al internationale bescherming heeft gekregen in een andere lidstaat van de Europese Unie, niet-ontvankelijk te verklaren, tenzij hij elementen naar voren brengt waaruit blijkt dat hij zich niet langer kan beroepen op de internationale bescherming die reeds werd erkend of toegekend.

De parlementaire voorbereiding van artikel 57/6, § 3, 3° van de Vreemdelingenwet stelt immers het volgende:

"Paragraaf 3, 3° heeft betrekking op de niet-ontvankelijkheid van een verzoek wanneer de verzoeker reeds in een andere EU-lidstaat de vluchtelingenstatus heeft verkregen of, bij uitbreiding, de subsidiaire beschermingsstatus. Reeds voorafgaandelijk aan dit ontwerp van wet kon de Commissaris-generaal, indien de verzoeker al de vluchtelingenstatus had verkregen in een andere EU-lidstaat, het verzoek niet in overweging nemen op basis van artikel 57/6/3 dat door dit ontwerp wordt opgeheven. Omwille van redenen van uniformiteit met de bewoordingen van de richtlijn 2013/32/EU wordt ervoor geopteerd de benaming "niet-inoverwegingname" te vervangen door "niet-ontvankelijkheid" van het verzoek om internationale bescherming. De vaststelling dat het CGVS een verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk kan verklaren omdat de verzoeker reeds internationale bescherming geniet in een andere lidstaat van de Europese Unie, houdt tevens in dat het CGVS een andere beslissing kan nemen indien blijkt dat de verzoeker aantoont dat hij niet kan rekenen op die bescherming." (Parl. St. Kamer, 2016-2017, nr. 54-2548/001, p. 107).

Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat verzoeker internationale bescherming verkregen heeft in Griekenland (administratief dossier, map documenten, Eurodac search results "mark status M" bij de Eurodac- hit GR 1 [...]).

Het Hof van Justitie heeft de mogelijkheid om toepassing te maken van artikel 33, lid 2, a) van de Procedurerichtlijn in het licht van artikel 4 van het Handvest verduidelijkt in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 waarin hij zich op 19 maart 2019 in grote kamer heeft uitgesproken. Hierin stelt het Hof dat het Unierecht steunt op de fundamentele premisse dat elke lidstaat met alle andere lidstaten een reeks gemeenschappelijke waarden deelt waarop de Unie berust, en dat elke lidstaat erkent dat de andere lidstaten deze waarden met hem delen, zoals is bepaald in artikel 2 van het VEU. Deze premisse impliceert en rechtvaardigt dat de lidstaten er in beginsel onderling op vertrouwen dat de andere lidstaten deze waarden erkennen en het Unierecht, dat deze waarden ten uitvoer brengt, dus in acht nemen, en dat hun respectieve nationale rechtsordes in staat zijn een effectieve en gelijkwaardige bescherming te bieden van de in het Handvest erkende grondrechten, met name in de artikelen 1 en 4 van het Handvest, waarin een van de fundamentele waarden van de Unie en haar lidstaten is vastgelegd (HvJ 19 maart 2019, Ibrahim e.a., C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17, pt. 83; HvJ 19 maart 2019, Jawo, C 163/17, pt. 80; HvJ 5 april 2016, Aranyosi en Caldaru, C-404/15 en C-659/15 PPU, pt. 77 en pt. 87).

Het Hof stelt dat het beginsel van wederzijds vertrouwen in het bijzonder vereist dat elk van de lidstaten, behoudens uitzonderlijke omstandigheden, ervan uitgaat dat alle andere lidstaten het Unierecht en, met name, de door dat recht erkende grondrechten in acht nemen (HvJ Ibrahim, pt. 84 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 81). Volgens het Hof moet bijgevolg in het kader van het gemeenschappelijk Europees asielstelsel worden aangenomen dat de behandeling van personen die om internationale bescherming verzoeken, in elke lidstaat in overeenstemming is met de vereisten van het Handvest, het Verdrag van Genève en het EVRM (HvJ Ibrahim, pt. 85 en HvJ Jawo, C 163/17, pt. 82). Dit is met name het geval bij de toepassing van artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn, dat in het kader van de bij die richtlijn ingevoerde gemeenschappelijke asielprocedure, een uitdrukking van het beginsel van wederzijds vertrouwen vormt.

Toch, zo stelt het Hof in de voormelde arresten Ibrahim en Jawo, kan niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in de praktijk in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt, en dat dus een ernstig risico bestaat dat personen die om internationale bescherming verzoeken, in die lidstaat worden behandeld op een wijze die hun grondrechten schendt (HvJ Ibrahim, pt. 86 en HvJ Jawo, pt. 83). Het Hof wijst op de absolute aard van het in artikel 4 van het Handvest opgenomen verbod, dat nauw verband houdt met de menselijke waardigheid en dat zonder enige mogelijkheid tot afwijking alle vormen van onmenselijke of vernederende behandeling verbiedt. Het Hof stelt dat het niet van belang is of de betrokken persoon een ernstig risico loopt op een dergelijke behandeling op het moment zelf van de (Dublin)overdracht, dan wel tijdens de asielprocedure of na afloop daarvan (HvJ Ibrahim, pt. 87 en HvJ Jawo, pt. 88). Het Unierechtelijk vertrouwensbeginsel betreft dus een weerlegbaar vermoeden.

In het bijzonder heeft het Hof vastgesteld dat, wanneer er gegevens voorhanden zijn die de verzoeker heeft overgelegd om aan te tonen dat er in de lidstaat die reeds internationale bescherming heeft verleend, een dergelijk risico bestaat, op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens en afgemeten aan het beschermingsniveau van de door het Unierecht gewaarborgde grondrechten, moet worden geoordeeld of er sprake is van tekortkomingen die hetzij structureel of fundamenteel zijn, hetzij bepaalde groepen van personen raken (HvJ Ibrahim, pt. 88 en HvJ Jawo, pt. 90).

Het Hof benadrukte dat dergelijke tekortkomingen alleen dan onder artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM vallen wanneer zij “een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, wat afhangt van alle gegevens van de zaak” (HvJ Ibrahim, pt. 89 en HvJ Jawo, pt. 91). Deze bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid wordt volgens het Hof bereikt wanneer een persoon die volledig afhankelijk is van overheidssteun, buiten zijn wil en zijn persoonlijke keuzes om, terechtkomt in een toestand van zeer verregaande materiële deprivatie die hem niet in staat stelt om te voorzien in zijn meest elementaire behoeften, zoals eten, zich wassen en beschikken over woonruimte, en negatieve gevolgen zou hebben voor zijn fysieke of mentale gezondheid of hem in een toestand van achterstelling zou brengen die onverenigbaar is met de menselijke waardigheid (HvJ Ibrahim, pt. 90 en HvJ Jawo, pt. 92).

Die drempel wordt volgens het Hof niet bereikt in situaties die, ook al worden zij gekenmerkt door een grote onzekerheid of een sterke verslechtering van de levensomstandigheden van de betrokken persoon, geen zeer verregaande materiële deprivatie meebrengen waardoor deze persoon in een situatie terechtkomt die zo ernstig is dat zijn toestand kan worden gelijkgesteld met een onmenselijke of vernederende behandeling (HvJ Ibrahim, pt. 91 en Jawo, pt. 93). Ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, beletten de lidstaten niet artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen (HvJ Ibrahim, pt. 92).

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker nalaat toe te lichten op welke wijze de bestreden beslissing de artikelen 38 en 46 van de Procedurerichtlijn schendt, zodat dit onderdeel van het enig middel onontvankelijk is.

Aangaande het eerste onderdeel van het middel is de Raad van oordeel dat verzoeker niet dienstig de schending van artikel 49 van de Vreemdelingenwet of van artikel 93 van het Vreemdelingenbesluit kan aanvoeren aangezien nergens uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker de Belgische autoriteiten heeft verzocht om zijn situatie te onderzoeken in het kader van de bevestiging van zijn vluchtelingenstatus (RvS 11 september 2014, nr. 228.337 of RvS 23 mei 2017, nr. 238.301). Verzoeker heeft louter een verzoek om internationale bescherming ingediend op 22 oktober 2019 en de bestreden beslissing betreft geen weigering van de bevestiging van de vluchtelingenstatus op grond van de

voormelde regelgeving, doch een niet-ontvankelijkheidsbeslissing van een verzoek om internationale bescherming gestoeld op artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker reeds internationale bescherming geniet in Griekenland.

Wat betreft het tweede onderdeel van verzoekers middel meent de Raad dat de artikelen 48/5 en 48/7 van de Vreemdelingenwet betrekking hebben op het onderzoek van de grond van een internationaal beschermingsverzoek. Die beoordeling gebeurt in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet en in het licht van het herkomstland. In casu is het herkomstland van verzoeker Pakistan aangezien de partijen het erover eens zijn dat verzoeker de Pakistaanse nationaliteit heeft. Thans bevindt het onderzoek zich evenwel nog in de ontvankelijkheidsfase waarbij wordt nagegaan of van verzoeker kan verwacht worden zich redelijkerwijs te beroepen op zijn internationale beschermingsstatus in Griekenland. Hierbij wordt onderzocht of verzoeker een internationale beschermingsstatus heeft in het unieland en of de toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet, als omzetting van artikel 33, § 2, a van de Procedurerichtlijn, aanleiding geeft tot een reëel risico op een schending van artikel 4 van het Handvest of artikel 3 van het EVRM. Enkel indien de Raad van oordeel is dat verweerder niet op wettige of Handvestconforme wijze toepassing kon maken van de gebruikte onontvankelijkheidsgrond, dient een onderzoek te gebeuren op grond van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet of in het licht van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag (mutatis mutandis RvS 11 september 2014, nr. 228.337 of RvS 20 november 2014, nr. 229.251).

Waar verzoeker aanvoert dat geen uitwisseling van informatie met Griekenland en Zwitserland is gebeurd, bespreekt de Raad dit infra bij het derde onderdeel van het middel. Ten overvloede is de Raad van oordeel, zoals infra uiteengezet, dat verzoeker niet kan aannemelijk maken dat hij in Griekenland reeds werd vervolgd in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of ernstige schade heeft ondergaan in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet zodat hij ook om die reden niet dienstig naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet kan verwijzen. Infra gaat de Raad verder in op het bepaalde in artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in het derde onderdeel van het middel erop wijst dat uit het Eurodac search result blijkt dat verzoeker zowel in Griekenland als in Zwitserland internationale bescherming heeft gekregen en verzoeker ook met dit resultaat voor Zwitserland had moeten geconfronteerd worden, kan de Raad niet geheel volgen. Het vindt steun in het administratief dossier dat zowel voor Griekenland als voor Zwitserland een "M" staat bij "mark status", doch het is duidelijk dat Griekenland het eerste land is waar verzoeker een beschermingsverzoek heeft ingediend aangezien er sprake is van "date of apprehension" 20 december 2017, terwijl bij Zwitserland die datum 14 augustus 2019 betreft. Verzoeker heeft niet betwist dat hij in Griekenland de vluchtelingenstatus heeft gekregen (p. 3/11) en heeft verklaard dat hij in Zwitserland om een beschermingsstatus heeft verzocht, doch dat die negatief was (p. 3/11). Uit de informatie die het CGVS heeft gevoegd, genaamd "nota Eurodac hit "M"" blijkt dat eens een lidstaat een internationale beschermingsstatus heeft gegeven en dit wordt gemarkeerd met "M", alle lidstaten vervolgens in hun systeem eveneens "M" moeten aanduiden. Het feit dat het Eurodac search result een "M" vermeldt bij Zwitserland, houdt dus niet noodzakelijk in dat de Zwitserse autoriteiten verzoeker eveneens een internationale beschermingsstatus hebben gegeven. De Raad acht de gegevens in het Eurodac search result bovendien ook afdoende betrouwbaar en recent (de datum van opzoeking was 18 oktober 2019), opdat de gemachtigde zonder verdere verificatie of contact met de Griekse autoriteiten mocht aannemen dat verzoeker van een internationale beschermingsstatus geniet in Griekenland. Dit strookt immers eveneens met verzoeker zijn eigen verklaringen. De Raad acht het handelen van verweerder op dit punt niet strijdig met het zorgvuldigheidsbeginsel. Het Eurodac search result vormt in casu afdoende bewijs van de internationale beschermingsstatus van verzoeker in Griekenland. De Raad ziet niet in - gezien de verklaringen van verzoeker en de informatie uit de nota "eurodac hit "M"" van het CGVS - waarom verweerder de Zwitserse autoriteiten had moeten contacteren. De Raad stelt vast dat de zaak die aanleiding gaf tot een vernietiging bij arrest nr. 224 056 van 17 juli 2019 niet vergelijkbaar is met de huidige zaak. In die zaak had de betrokken verzoeker immers verklaard dat zijn beschermingsverzoek in Oostenrijk werd geweigerd en dat hij niet op de hoogte was van een beschermingsprocedure in Griekenland. Anders dan in de huidige zaak, was er in de voormelde zaak een duidelijke ambiguïteit over het loutere bestaan van een internationale beschermingsstatus in een unieland. Verder stelt verzoeker dat hij in Griekenland heeft gelogen over zijn nationaliteit en dit in Zwitserland heeft bekend. Hij vreest dus zijn vluchtelingenstatus in Griekenland om die reden reeds verloren te hebben of te zullen verliezen als hij naar Griekenland terugkeert. De Raad merkt op dat blijkens artikel 18, 3 van de Verordening Nr. 603/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende de instelling van „Eurodac“ voor de vergelijking van vingerafdrukken ten behoeve van een doeltreffende toepassing van Verordening (EU) nr. 604/2013 tot vaststelling van de criteria en

instrumenten om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een verzoek om internationale bescherming dat door een onderdaan van een derde land of een staatloze bij een van de lidstaten wordt ingediend en betreffende verzoeken van rechtshandavingsinstanties van de lidstaten en Europol om vergelijkingen van Eurodac-gegevens ten behoeve van rechtshandhaving, en tot wijziging van Verordening (EU) nr. 1077/2011 tot oprichting van een Europees Agentschap voor het operationeel beheer van grootschalige IT-systemen op het gebied van vrijheid, veiligheid en recht (herschikking) (de Eurodac-verordening) blijkt dat indien de status wordt ingetrokken, beëindigd of de verlenging wordt geweigerd, de lidstaat de "M" verwijdt. De Raad is van oordeel dat aangezien bij raadpleging van de Eurodac-database op 18 oktober 2019 de "M" nog steeds vermeld stond, verweerder er redelijkerwijs mocht vanuit gaan dat de internationale beschermingsstatus in Griekenland nog actueel was. Het feit dat verzoeker vreest zijn vluchtelingenstatus te verliezen eens hij naar Griekenland zal teruggekeerd zijn, omwille van zijn leugen over zijn nationaliteit doet aan het voorgaande geen afbreuk. Mocht dit zich voordoen, staat het verzoeker vrij in Griekenland een nieuw beschermingsverzoek in te dienen.

Aangaande het vierde onderdeel, kan de Raad ook enkel vaststellen dat de map met landeninformatie in het administratief dossier geen enkele informatie bevat aangaande de situatie van statushouders in Griekenland en verweerder een eerder theoretische analyse heeft gemaakt. Echter, daargelaten de vraag of artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet ook van toepassing is in de ontvankelijkheidsfase, nu thans (nog) geen onderzoek gebeurt in het licht van *"alle relevante feiten in verband met het land van herkomst"* maar wel in het licht van Griekenland, blijkt dat verzoeker zelf tal van bronnen uitgebreid geciteerd heeft in zijn verzoekschrift zodat de Raad op basis van die informatie kan voldoen aan zijn taak zoals bepaald in punt 88 van het voormelde arrest Ibrahim, met name oordelen op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens teneinde na te gaan of er sprake is van systeemfouten in Griekenland, dan wel of op basis van alle gegevens eigen aan de zaak - dus inclusief het individuele profiel van verzoeker - er mogelijks een situatie van zeer verregaande materiële deprivatie of een toestand van achterstelling kan ontstaan voor verzoeker in geval van terugkeer naar Griekenland. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing steunt en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient daarbij niet noodzakelijk op alle aangevoerde argumenten in te gaan. De Raad kan in het kader van deze procedure zijn eigen motieven in de plaats stellen en indien zijn onderzoek deugdelijk is, lijdt verzoeker geen belangenschade. Verder kan verzoeker niet dienstig verwijzen naar het bepaalde in artikel 57/6/6 van de Vreemdelingenwet nu thans de niet-ontvankelijkheidsbeslissing niet steunt op de vaststelling dat Griekenland een "veilig derde land" zou zijn, nu Griekenland een unieland is. Waar verzoeker verwijst naar het arrest nr. 211 220 van 18 oktober 2018 meent de Raad dat de huidige zaak niet gelijkaardig is, nu die zaak betrekking had op een persoon die cardiologische en gastro-enterologische problemen had en had aannemelijk gemaakt voor ernstige medische problemen medische zorgen te behoeven. In casu heeft verzoeker geen enkele medische problematiek aangehaald of aangetoond, noch enig andere element voorgelegd dat wijst op zijn kwetsbaarheid of gebrek aan zelfredzaamheid.

Wat betreft de huisvesting, blijkt dat verzoeker citeert uit een artikel van RTBF van 20 april 2019 waarin wordt gesteld dat duizenden vluchtelingen de uitzetting uit hun opvangplaatsen in Griekenland afwachten om plaats te maken voor verzoekers van internationale bescherming die zich op de Griekse eilanden bevinden. Volgens dit artikel besliste de overheid dit voor vluchtelingen die zes maanden de status hebben verkregen. Het AIDA-rapport van 2018 stelt dat statushouders dezelfde rechten zouden moeten hebben als de Griekse bevolking en een noodzakelijke uitkering zouden moeten ontvangen. Echter, administratieve en bureaucratische barrières, een gebrek aan overheidsop treden, inefficiënte implementatie van de wet en de impact van de economische crisis verhinderen statushouders het genot van hun rechten. Volgens UNHCR is het voorzien in de sociale basisrechten van verzoekers van bescherming en van statushouders een uitdaging. Vluchtelingen worden ook niet altijd opgenomen in nationale sociale beschermingsmaatregelen die voorzien zijn om tegemoet te komen aan de dakloze en werkloze Grieken. Zo zijn er beperkte opvangplaatsen voor daklozen in Griekenland en geen opvangplaatsen die voorzien zijn voor dakloze statushouders, noch is er voorzien in financiële steun voor levensonderhoud. In Athene zijn er maar vier opvangplaatsen voor daklozen. Voor statushouders is het extreem moeilijk om toegang te krijgen tot een dergelijke opvangplaats wegens overbevolking. Volgens het GCR zijn zij die nood hebben aan opvang en die geen financiële middelen hebben om een huis te huren dakloos of ze verblijven in verlaten huizen of overbevolkte appartementen. Pro Asyl en RSA hebben dakloosheid gedocumenteerd en verblijf in precarie omstandigheden in kraakpanden zonder toegang tot water of elektriciteit, waarbij ook wordt verwezen naar een gezin erkende vluchtelingen met kinderen dat door Zwitserland werd teruggestuurd naar Griekenland en dakloos werd. Er is volgens de organisaties geen veilige en effectieve toegang tot opvang, voeding, de arbeidsmarkt

en gezondheidszorg. In het rapport van RSA van 30 augustus 2018 wordt gesteld dat geen enkele teruggestuurde statushouder toegang had tot een appartement van het UNHCR programma of werd doorverwezen naar een opvangsite voor vluchtelingen. Geen teruggekeerde statushouder kreeg informatie over accommodatie of kreeg een financiële uitkering. De meeste statushouders die worden teruggestuurd, leven volgens RSA/Pro dakloos of in kraakpanden zonder toegang tot water of elektriciteit. Ook het citaat uit het OECD-rapport van 26 juli 2018 bevestigt de schaarste aan accommodatie voor statushouders.

Wat betreft de toegang tot werk, stelt het AIDA-rapport dat derdelanders oververtegenwoordigd zijn in de werkloosheidsstatistieken en dat de enkelingen die erin slagen werk te vinden, dit vinden in de informele sector, hetgeen hen toegang ontzegt tot de sociale zekerheid. De meerderheid van statushouders hangen af van voedselbedelingen en verdeling van financiële steun om in hun basisbehoeften te voorzien. Ook registratie bij de werkloosheidsdienst is zeer moeilijk voor statushouders, omdat ze bijvoorbeeld geen werkloosheidscertificaat kunnen bekomen. In het rapport van de Raad van Europa wordt bevestigd dat het bijzonder moeilijk is voor statushouders om een “taksregistratienummer” te verkrijgen, hetgeen hen dan verhindert om zich te laten registreren bij de werkloosheidsdienst. Velen werken in de informele sector en het voorbeeld wordt aangehaald van een zaak die is voorgekomen in Straatsburg van 42 plukkers van Bangladesh die onbetaald in slechte omstandigheden en onder bewaking van gewapende wachters dienden te werken.

Wat betreft de gezondheidszorg, stelt het citaat uit het artikel van Reuters dat volgens dokters van de wereld 72 % van de gezondheidsproblemen onafdoende werden behandeld of helemaal niet. Het AIDA-rapport stelt dat ondanks het gunstig wettelijk kader, in de praktijk toegang tot de gezondheidszorg wordt gehinderd door belangrijke tekortkomingen in de middelen als gevolg van besparingsmaatregelen en omwille van gebrek aan adequate culturele bemiddeling.

Wat betreft de toegang tot integratieprogramma's, stelt het artikel van UNHCR van 2013 dat de Griekse autoriteiten geen maatregelen hebben genomen om statushouders te integreren, zodat de meerderheid van de statushouders werkloos blijft, behoeftig en velen dakloos zijn en in extreem moeilijke omstandigheden van sociale uitsluiting leven. Volgens het rapport van RSA/Pro Asyl is de situatie in 2017-2018 nog steeds hetzelfde waarbij het integratieprogramma “one stop-shop” werd stopgezet en het programma Helios is beperkt tot 120 personen.

Wat betreft de toegang tot sociale voorzieningen, stelt het rapport van RSA dat een statushouder in theorie toegang heeft tot socialezekerheidsuitkering, doch in de praktijk het extreem moeilijk is om aan de voorwaarden te voldoen.

Wat betreft de door verzoeker voorgelegde uitgebreide informatie over huisvesting, werk, gezondheidszorg, integratieprogramma's en sociale voorzieningen is de Raad van oordeel dat bezwaarlijk kan ontkend worden dat gewag wordt gemaakt van potentieel zeer precare situaties voor teruggestuurde statushouders in Griekenland waaruit blijkt dat dergelijke personen zich daar in erg moeilijke en soms schrijnende levensomstandigheden kunnen bevinden. Toch wordt door de Raad niet aangenomen dat de situatie zodanig ernstig is dat elke statushouder, ongeacht diens persoonlijk profiel, die terugkeert naar Griekenland zich een situatie strijdig met artikel 3 van het EVRM zal bevinden. Door deze precare situatie is wel voorzichtigheid en zorgvuldigheid geboden bij de beoordeling van beschermingsverzoeken van Griekse statushouders.

Volgens paragraaf 89 van het arrest Ibrahim moet rekening gehouden worden met “alle gegevens van de zaak” alvorens de tekortkomingen een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken die wijzen op een schending van artikel 4 van het Handvest. Het risico moet ook bestaan “buiten de wil en persoonlijke keuzes” om van de betrokkene. In casu blijkt dat verzoeker zich in zijn verzoekschrift in hoofdzaak beperkt tot het aanhalen van de rechten die voorzien zijn in hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn waaraan Griekenland niet voldoet. Er kan wederom bezwaarlijk ontkend worden dat niet al deze rechten in de praktijk worden gegarandeerd in Griekenland. Het Hof van Justitie heeft echter in het arrest Ibrahim (punt 92) gesteld dat ook schendingen van bepalingen van hoofdstuk VII van de Kwalificatierichtlijn, die niet leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest, de lidstaten niet beletten artikel 33, lid 2, onder a) van de Procedurerichtlijn toe te passen.

Bijgevolg moet nagegaan worden of in casu de voormelde tekortkomingen voor verzoeker zullen leiden tot een schending van artikel 4 van het Handvest. Zoals gesteld, moet daarbij met “alle gegevens van de zaak” rekening gehouden worden en moet het risico bestaan “buiten de wil en persoonlijke keuzes” om.

Vooreerst merkt de Raad op dat verzoeker in het verzoekschrift stelt dat hij zich in een situatie bevond van extreme materiële deprivatie, die zijn lichamelijke en geestelijke gezondheid heeft aangetast. Dit blijkt echter niet afdoende uit het gehoorverslag, noch legt verzoeker een begin van bewijs voor van aantasting van zijn lichamelijke en geestelijke gezondheid. Verzoeker blijkt een gezonde alleenstaande man te zijn. De Raad moet verder met verweerder vaststellen dat verzoeker tot drie maal toe in zijn gehoor heeft herhaald dat hij geen intentie had om in Griekenland te blijven. De Raad meent aldus dat verweerder terecht de inspanningen van verzoeker om werk of onderdak te vinden in vraag kan stellen. Bijkomend blijkt dat verzoeker zelf heeft verklaard gedurende een jaar als statushouder in Athene verbleven te hebben bij een vriend alvorens naar Zwitserland te vertrekken.

Verder blijkt eveneens dat verzoeker in eerste instantie op de vraag waarom hij ondanks zijn vluchtelingenstatus besloot Griekenland te verlaten antwoordde: *"Ik loog tegen hen. Dat ik Afghaan ben. Ik ben Pakistaan"* (gehoor p. 5/11). Het feit dat verzoeker dit als eerste reden opgeeft, en pas in tweede instantie melding maakt van het moeilijk vinden van werk en opvang, is niet zonder belang. Ook verder antwoordt verzoeker in dezelfde zin op de vraag *"Wat zou het probleem zijn als we u naar GR terug sturen?"* *"Te veel problemen omdat ik geen Afghaan ben."* De Raad kan verweerder in de bestreden beslissing volgen waar hij stelt dat het niet aan het CGVS toekomt om de fraude waarmee verzoeker eventueel in Griekenland een vluchtelingenstatus heeft verkregen recht te zetten. Volgens het adagium 'nemo auditur propriam turpitudinem allegans' kan verzoeker zich in rechte niet op zijn eigen fout beroepen. Zoals supra aangehaald, blijkt niet uit het Eurodac search result dat de Griekse autoriteiten zouden zijn overgegaan tot een intrekking of beëindiging van die status en mocht zich dit eventueel na terugkeer naar Griekenland alsnog voordoen, komt het verzoeker toe in Griekenland eventueel een nieuw beschermingsverzoek in te dienen onder zijn werkelijke nationaliteit.

De Raad is op grond van de algemene situatie en het individueel profiel van verzoeker niet overtuigd dat verzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij een reëel risico loopt om in een situatie van zware materiële deprivatie terecht te komen of in een toestand van achterstelling strijdig met de menselijke waardigheid.

In het vijfde subonderdeel aangaande racisme in Griekenland, heeft verzoeker geciteerd uit een rapport van Infomigrants van 24 april 2019, uit het UNHCR-rapport van 21 maart 2019 en uit het voormelde rapport van de Raad van Europa. Volgens het rapport van Infomigrants scheerde het aantal racistische geweldincidenten in 2018 hoge toppen. Dit geweld was zowel gericht tegen verzoekers van bescherming, als vluchtelingen, als mensen die hen helpen. Ook UNHCR maakt gewag van gewelddadige aanvallen door extremistische groepen, die zichzelf uitgaven als "bewaakgroepen". Er was evenwel een aanzienlijke daling van het geweld na de moord op een antifascistische rapper en de vervolging van de leden van de Gouden Dagenraad, ook al is het racistisch geweld niet geëlimineerd. Er zijn zowel oudere als nieuw gevormde georganiseerde criminele groepen die de verantwoordelijkheid opnemen voor racistische aanvallen. Ook het rapport van de Raad van Europa bevestigt het verontrustend fenomeen van racistisch geweld in Griekenland.

De Raad erkent dat de voorgaande bronnen gewag maken van een verontrustende situatie van racisme, hetgeen niet te minimaliseren valt. Evenwel, waar verzoeker in zijn subonderdeel van het middel stelt dat er in dat verband weinig vragen zijn gesteld aan verzoeker, stelt de Raad vast dat verweerder de open vraag heeft gesteld: *"Iets anders dat u daarover nog wilt zeggen?"* waarop verzoeker antwoordde: *"Nee, alleen dat"*. Bijgevolg kan het verweerder niet kwalijk worden genomen dat hij hier verder geen bijkomende vragen over heeft gesteld. Waar verzoeker stelt dat verweerder geen objectieve informatie verstrekt die strijdig is met de door verzoeker verstrekte informatie, is dit correct. De Raad kan evenwel zelf het relaas van verzoeker dienaangaande aftoetsen aan de door verzoeker zelf verstrekte informatie. Ook al liggen verzoekers verklaringen in de lijn van de objectieve informatie die hij heeft voorgelegd en ook al is racistisch geweld ten zeerste laakbaar, dan nog meent de Raad dat uit de summiere verklaringen van verzoeker niet voldoende blijkt dat wat verzoeker verklaart te hebben meegemaakt het niveau bereikte van vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of van een schending van artikel 3 van het EVRM. Bijkomend is de door verzoeker gevoegde informatie weliswaar verontrustend, doch bereikt dit nog niet het niveau om aan te nemen dat elke statushouder omwille van het bestaande racisme in Griekenland een reëel risico loopt op een behandeling strijdig met artikel 3 van het EVRM of op vervolging wegens zijn ras. Volgens het rapport van UNHCR van maart 2019 bleek immers toch een daling van de racistische aanvallen, toen naar aanleiding van de moord op de antifascistische rapper er herhaaldelijke vervolging van leden van Gouden Dagenraad heeft plaatsgevonden. Hieruit blijkt toch dat de overheid (terecht) optreedt tegen gevallen van racistisch geweld. Het rapport stelt dat er wel degelijk nog racistische aanvallen zijn en er nog een stijging is van

de xenofobe retoriek, doch dat de lokale gemeenschappen de mensen die aanzetten tot geweld, niet volgen noch goedkeuren.

Waar verzoeker in het zesde subonderdeel stelt dat de Griekse autoriteiten niet in staat zijn om verzoeker doeltreffend te beschermen, en hierbij verwijst naar artikel 48/5, §§1 en 2 van de Vreemdelingenwet, merkt de Raad wederom op dat die bepaling eerder betrekking lijkt te hebben op de gegrondheidsfase van het onderzoek naar een verzoek om internationale bescherming in het licht van artikel 48/3 of artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Thans wordt evenwel in eerste instantie onderzocht of verweerder al dan niet terecht verzoekers aanvraag niet-ontvankelijk heeft verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet omdat verzoeker een internationale beschermingsstatus heeft in Griekenland. Indien immers moet worden vastgesteld dat van verzoeker redelijkerwijs kan verwacht worden zich te beroepen op die beschermingsstatus omdat die status aan verzoeker effectieve bescherming biedt, moeten de gemachtigde en de Raad in beroep niet overgaan tot een onderzoek ten gronde van het beschermingsverzoek in het licht van Pakistan. Het is evenwel in het kader van het onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest ook relevant of de politie in staat is verzoeker te beschermen tegen racistisch geweld. Er moet immers wel nagegaan worden of de in Griekenland gegeven vluchtelingenstatus effectieve bescherming biedt. Waar verzoeker citeert uit een rapport van Amnesty International over disproportioneel politiegeweld op de Griekse eilanden, herhaalt de Raad dat uit het voormelde rapport van UNHCR wel bleek dat de overheid racistisch geweld vervolgt. Ook uit het citaat van het rapport van Amnesty International blijkt dat er sprake is geweest van disproportioneel geweld en mishandeling door de politie van verzoekers van internationale bescherming, volgend op een clash tussen de politie en verzoekers van internationale bescherming op het eiland Lesbos in het Moriakamp. Er blijkt evenwel dat een strafrechtelijk onderzoek werd gestart naar aanleiding van deze feiten. De Raad heeft supra ook gesteld dat verzoeker maar summiere verklaringen heeft afgelegd over het racistisch geweld dat hij heeft ondergaan, ondanks een open vraag dienaangaande tijdens het gehoor. De Raad is op basis van de door verzoeker zelf voorgelegde informatie en de individuele verklaringen niet overtuigd dat verzoeker van de Griekse autoriteiten geen effectieve bescherming kan krijgen.

Waar verzoeker verder nog verwijst naar artikel 4 van de oude Kwalificatierichtlijn en naar artikel 8.2 van de oude Procedurerichtlijn, moeten deze verwijzingen gelezen worden als verwijzingen naar de relevante bepaling van de actuele Kwalificatierichtlijn en actuele Procedurerichtlijn (zie immers artikel 40 van de Kwalificatierichtlijn en artikel 53 van de Procedurerichtlijn). Het betreft artikel 4 van de (actuele) Kwalificatierichtlijn en artikel 10, lid 3 van de (actuele) Procedurerichtlijn. Wat betreft artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, werd deze bepaling omgezet in artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker voert niet aan dat deze omzetting incorrect is gebeurd zodat verzoeker zich niet dienstig rechtstreeks op de voormelde bepaling uit de richtlijn kan beroepen (HvJ 4 december 1974, C-41/74, Van Duyn t. Home Office). Daargelaten de vraag of en in welke bepaling artikel 10, lid 3 van de Procedurerichtlijn is omgezet in nationale wetgeving, blijkt dat de vereiste van nauwkeurig onderzoek op grond van nauwkeurige en actuele informatie volgens punt 88 van het voormelde arrest Ibrahim ook in het kader van de huidige procedure moet gebeuren nu *“de rechter [...] ertoe gehouden [is] [...] op basis van objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte gegevens [...] te oordelen”* (zie ook HvJ 16 juli 2020, C-517/17 Addis t. Duitsland pt. 52 aangaande de taak van “de autoriteiten”). Ook artikel 10, lid 3 van de Procedurerichtlijn heeft het over de taak van “de lidstaat”, hetgeen niet uitsluit dat de rechterlijke autoriteit het onderzoek doet. In casu is de Raad van oordeel een grondige beoordeling te hebben gemaakt op basis van de objectieve, betrouwbare, nauwkeurige en naar behoren bijgewerkte rapporten door verzoeker zelf geciteerd, zodat verzoeker zich niet langer dienstig kan beroepen op het feit dat verweerder zelf een onderzoek op basis van die rapporten heeft nagelaten.

In casu blijkt niet dat artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet werd geschonden, noch is aangetoond dat een toepassing van die bepaling een schending kan uitmaken van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het Handvest. Verweerder kon in casu het verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk verklaren. In die situatie dient de Raad niet te onderzoeken of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus of subsidiaire beschermingsstatus in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 en volgende van de Vreemdelingenwet (mutatis mutandis RvS 11 september 2014, nr. X of RvS 20 november 2014, nr. X)

Het middel is deels onontvankelijk, deels ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen oktober tweeduizend twintig door:

mevr. A. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES